

Arrest

nr. 125 836 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die loco advocaat P. HIMPLER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legt op 1 juli 2013 een verklaring van wettelijk samenwoning af met mevrouw B, van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 1 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

1.3. Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 3 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/07/2013 werd ingediend door:

Naam: G

Voorna(a)m(en): Y.J.L.

Nationaliteit: Benin

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Foto's: Op basis van foto's zonder datum of foto's waar de datum zelf op werd bijgeschreven kan de stabiele en duurzame relatie niet worden bewezen. Immers, het is niet met zekerheid vast te stellen van wanneer deze foto's effectief dateren. Bijgevolg zijn ze ook onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

-Verklaringen op eer door derden: Verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

-Conversaties, mails,... vanaf 2010: Op basis van deze voorgelegde bewijzen kan worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, er kon niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2 van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 62 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker werpt ook een manifeste appreciatiefout op. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Attendu qu'il y lieu de contester la motivation de la décision attaquée.

Attendu que le requérant a démontré suffisamment le caractère durable et sérieux de sa relation avec Madame B.

Qu'en effet, le requérant a prouvé d'une part la connaître depuis 2010, soit depuis plus de deux ans (ce qui n'est d'ailleurs pas contesté par la partie adverse) et d'autre part l'avoir rencontré au moins trois fois sur une durée d'au moins 45 jours avant sa demande d'établissement du 1/7/2013 puisqu'il est établi qu'ils vivent ensemble, sous le même toit, au (xxx) depuis le 10/5/2013 (voir en annexe 2 certificats de résidence respectifs des deux partenaires qui prouvent de manière incontestable qu'ils se sont rencontrés au moins à trois reprises sur une durée de 51 jours) .

Attendu que le requérant doit pouvoir bénéficier du regroupement familial et ce, conformément à l'article 40 ter de la loi du 15/12/1980 puisqu'il répond à toutes les conditions légales.

Attendu que dans la mesure où le délégué du Secrétaire d'Etat a pris une motivation inexacte , il a violé les dispositions susmentionnées au moyen.

Qu'un acte administratif est en effet illégal s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles ce qui est en l'occurrence le cas (voir notamment arrêt EL YAAQOUBI n° 42119 du 2/3/1993).

Que la partie adverse a manifestement excédé les limites du pouvoir d'appréciation qui lui est reconnu par la loi.

Que dès lors la décision attaquée n'est pas motivée correctement.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt. Hieraan moet worden toegevoegd dat verzoeker artikel 40ter van de vreemdelingenwet tevens geschonden acht.

2.3. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, 2e lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 2de lid juncto artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en

- de Belgische referentie persoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

2.4. In casu wordt de aanvraag van de verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner zodat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.5. De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu is er geen sprake van een gemeenschappelijk kind. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist, minstens niet weerlegd. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt

dat hij en zijn partner elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij zijn partner sinds 2010 kent, dit is meer dan twee jaar, en dat hij haar minstens 3 maal heeft ontmoet in een periode van minstens 45 dagen en dit voor het indienen van zijn aanvraag van een verblijfskaart op 1 juli 2013, aangezien zij samenwonen sinds 10 mei 2013. Hij verwijst ter staving hiervan naar twee getuigschriften van woonst die bij het verzoekschrift worden gevoegd. Daardoor wordt volgens verzoeker aangetoond dat hij en zijn partner elkaar onbetwistbaar minstens drie keer hebben ontmoet in een periode van 51 dagen, gezien deze samenwoning.

De verwerende partij merkt op dat deze twee getuigschriften van woonst niet bij de aanvraag werden gevoegd, wat steun vindt in het administratief dossier. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de twee getuigschriften van woonst die verzoeker nu voorlegt. Deze twee getuigschriften van woonst kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Bovendien wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer geldt ten aanzien van de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn verblijfsaanvraag de nodige documenten en nuttige elementen moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809) De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het is in die zin dat aan verzoeker werd gevraagd, toen hij zijn aanvraag om een verblijfskaart op 1 juli 2013 indiende, om binnen de drie maanden aanvullende documenten voor te leggen, waaronder bewijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de relatie en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van zijn partner. Het kwam verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de vereiste documenten voor te leggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Waar de gemachtigde op goede gronden vaststelt dat verzoeker in gebreke blijft om afdoende bewijs voor te leggen omtrent het duurzame en stabiele karakter, kan worden afgeleid dat verzoeker nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Daarenboven kan de verwerende partij worden gevolgd in het betoog dat het gegeven dat verzoeker en zijn partner op hetzelfde adres zijn ingeschreven, op zich niet aantoonde dat zij het bij artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet vereiste bewijs hebben geleverd. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de voorwaarde inzake het *“elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen”* verbonden is aan het bewijs dat de vreemdeling en zijn partner *“regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden”* en het bewijs dat de vreemdeling en zijn partner *“elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*. De voorwaarde van elkaar sedert minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, is derhalve niet voldaan doordat zeker een samenwoning op eenzelfde adres heeft plaats gevonden, maar behelst meer dan dat. Het is aan de verzoeker om aan te tonen dat hij en zijn partner in de periode van twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, elkaar drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De verwerende partij wijst er terecht op dat de vreemdeling die zich op samenwoning wil beroepen om het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie te bewijzen, moet aantonen dat hij en zijn partner minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond. Dit is hier niet het geval en wordt door verzoeker ook niet betwist.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent de voorgelegde foto's, verklaringen op eer door derden, conversaties en mails sinds 2010 verder niet op ernstige of precieze wijze betwist of weerlegt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de voorgehouden duurzame en stabiele relatie niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat dit onderdeel van de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist het recht op verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten nu verzoeker niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2de lid juncto artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste appreciatiefout of een miskenning van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de richtlijn 2004/83/EG. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Attendu qu'il y lieu d'invoquer l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales;

Attendu que la Convention européenne des Droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée, le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité. (J.Velu et R.Ergec, La convention européenne des droites de l'homme, Bruylant, 1990,p.338)

Qu'il ne fait nul doute qu'en l'espèce les relations du requérant avec sa partenaire belge tombent dans le champ d'application de l'article 8 de cette Convention :

Qu'il faut également avoir égard au concept de vie privée également protégé par cet article ;

Attendu que la Cour de Strasbourg a affirmé dans l'arrêt Rees du 17/10/1986(série A, n°106, p.15,par.37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8 par.2 offraient sur ce point des indications fort utiles.

Attendu qu'il est reconnu que les autorités publiques doivent s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et familiale ;

Que ces autorités doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale (« La mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune Barreau, Bxl,1994,p.95) ;

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique ;

Qu'il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale soit proportionnée, c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie privée et familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public (J.Velu et R.Ergec, op.cit p.563, n°688) ;

Attendu que la directive 2004/38/CE envisage un droit de séjour de plus de trois mois jusqu'à 5 ans, lequel requiert, en principe, la possession de moyens de subsistance suffisants, ce qui est en l'occurrence le cas ;

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Attendu que le fait de séparer le requérant de sa partenaire légale en refusant de lui accorder une carte de séjour et lui ordonnant de quitter le territoire alors qu'il répond à toutes les exigences légales est constitutif d'un traitement inhumain et dégradant. Qu'il y a dès lors violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme."

Beide middelen worden, gezien hun samenhang, samen onderzocht en behandeld.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EG, 90/364/EG, 90/365/EEG en 93/96/EG, kan verwijzen. Deze richtlijn

is immers enkel van toepassing op die situaties van gezinshereniging waar de betrokken EU onderdaan zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. In dit geval wordt niet aangetoond dat de Belgische partner van verzoeker haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Het betreft enkel een interne situatie die niet onder de werkingssfeer van vermelde richtlijn valt. Het middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

2.8. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu

dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Benin, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Benin.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij wordt blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Met het louter betoog dat hij wordt gescheiden van zijn partner door de weigering van een verblijfskaart en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker niet aan dat deze behandeling een minimumniveau aan hardheid bereikt dat is vereist om te vallen onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), noch kan een tijdelijke scheiding in casu als een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM worden beschouwd. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn partner kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden. Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel en het derde middel, in zoverre ontvankelijk, zijn niet gegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES